

Uit een Tractaat van de heilige Basilius de Grote († ca 379)

Bij het doopsel moeten we het water,
teken van ons sterven aan het vorige leven,
niet scheiden van de Geest
die de geboorte tot het nieuwe leven verzekert.
Het water is het symbool van de dood,
door het lichaam in zich te ontvangen
als in een graf.
De Geest stort in de ziel een levenwekkende kracht
die haar in staat stelt op te groeien
in dit nieuwe leven.

Dit is
wat herboren worden door water en Geest
betekent:
men sterft in het water
maar de Geest verwekt in ons het leven.
De genade komt echter niet van de natuur,
maar van de aanwezigheid van de Geest.
Het doopsel is de bede tot God gericht
voor een nieuw leven.
Om ons voor te bereiden tot dit nieuwe leven,
houdt de Heer ons het evangelisch leven voor,
door ons aan te sporen
zachtmoedig te zijn, berustend,
ons te behoeden voor genotzucht,
volkomen onthecht te zijn aan rijkdom,
zodat wij reeds van nu af aan
vrijwillig datgene verwezenlijken
wat het toekomstige leven ons van nature zal brengen.
Het is de Geest
die deze omvorming bewerkstelligt,
waardoor wij God, 'Vader' mogen noemen,
deel mogen hebben aan de genade van Christus
en volgens het woord van Johannes
'kinderen van het licht' genoemd mogen worden.
Deelhebben aan de hemelse glorie,
kortom, alles nu reeds bezitten
wat God ons schenken kan,
en door het geloof
de beloften van het toekomstige leven,
reeds in dít leven als onderpand verwerven:
dit is de wedergeboorte door het water en de Geest.

¹ Basilius de Grote, Tractaat over de Heilige Geest 15, 35 – 36 (*bij Jh. 3, 7-15*)